

ministeriets Samtykke, som udkræves, og at det ogsaa er dette Ministerium, som vælger Formand og Stedfortræder. Det har forekommet Udvalget naturligt, at det her, hvor der er Tale om at oprette ny Domstole, hvis Kendelser tilmed skulle være inappellable, maatte være Justitsministeriet, som baade fik den afgørende Indflydelse paa Spørgsmaalet om selve Oprettelsen af Domstolen og paa Valget af dens Formand. Hermed bortfalder ogsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt det i Loven skal fastsættes, at Formanden bør være Jurist.

Under Nr. 4 har Udvalget foreslaaet en anden og mere udvidet Definition af Udtrykket „Arbejder“ i denne Lov, end den i Forslaget angivne. Vel har man af forskellige Grunde vedblivende næret Betænk- lighed ved at inddrage Landarbejderne under Lovens Regler og foretrukket i alt Fald først at lade denne hos os ny Insti- tution prøves inden for de Arbejdsklasser, blandt hvilke den i andre Lande har været indskrænket til at virke. Men dette har paa den anden Side ikke udelukket, at man nok kunde udstrække Lovens Virkninger til Arbejderfag, der efter den oprindelige Redak- tion ikke vare indbefattede under den, men som dog maa siges at virke under væsentlig samme Bilklaar som de Fag, der allerede vare indbe- fattede under Forslagets Definition. Dette gæl- der især de egentlige Arbejdere, som ere beskæf- tige i Handelens Tjeneste, navnlig ved Arbejde paa Oplagspladser, i Bathuse, ved Bosning og Ladning af Skibe etc., og end- videre Arbejdere ved Anlægsforetagender som Jærnbane- og Havneanlæg o. desl.

Ved Vædringsforslaget under Nr. 6 har Udvalget foreslaaet dels at begrænse Arbejdsrettens Myndighed til Afgørelsen af Stridigheder, som ikke angaa 200 Kr. eller derover, dels at lade den afgøre alle Sager, der falde inden for den i Paragraffen dragne Grænse, uden Appel til nogen højere Instans, medens efter det oprindelige Forslags § 12 Sager over 100 Kr. kunde appelleres til Højesteret.

Vædringsforslagene under Nr. 7, 9, 10 og 13 figte alle til at lempe Betingelserne for Valgret og Valgbarhed til Arbejds- retterne noget, idet dels de lovlig strenge Fordringer, Forslaget stillede til dens For- tid, som skulde have Sæde i en Arbejdsret, mildnes noget (Nr. 9 og 10), dels Alderen nedsættes for Valgbarhed til 25 og for Valg- ret til 22 Aar. Man har, hvad Valgrets- alderen angaar, ment at maatte tage Hensyn til den forholdsvis tidlige Alder, i hvilken Arbejderne fuldende deres faglige Uddannelse og stifte Familie, og med Hensyn til Valg- barhedsalderen har man ikke troet det for- svarligt her at gaa ud over den Alder, der er fastsat som Betingelse for Valgbarhed til vore lovgivende Forsamlinger og kommunale Raad.

Ved Vædringsforslaget under Nr. 20 har Udvalget ment at naa til en større Fylde og Klarhed i Bestemmelserne om Procesmaaden ved Arbejdsretterne, ligesom man ogsaa herved har villet opnaa en større Hurtighed og Sæmpelhed i Proce- duren.

Til Afsnittet om Enighedskamre er der kun stillet faa Vædringsforslag. De vigtigste af dem ere de under Nr. 26 og 32 opførte. Ved det førstnævnte ere ogsaa Kvinder gjorte valgare som Tillidsvæmd ved Enighedskamrene, og ved Vædrings- forslaget under Nr. 32 har man, ved at dele Sagsomkostningerne ved Enig- hedskamrene lige mellem Parterne og Kommunen (eventuelt Kommunerne) for det Tilfælde, at Overenskomst opnaas, for- søgt baade at naa det oprindelige Forslags Hensigt: at sætte en Præmie for Overens- komsts Opnaaelse, og samtidig at undgaa Faren for, at Parterne, naar de ingen Inter- esse havde i at holde Sagsomkostningerne nede, skulde paabyrde Kommunerne for store Udgifter.

Et Mindretal (Hørdum, Korsgaard og H. Madsen) kunde vel have ønsket nogle Enkeltheder i Forslaget ordnede anderledes.